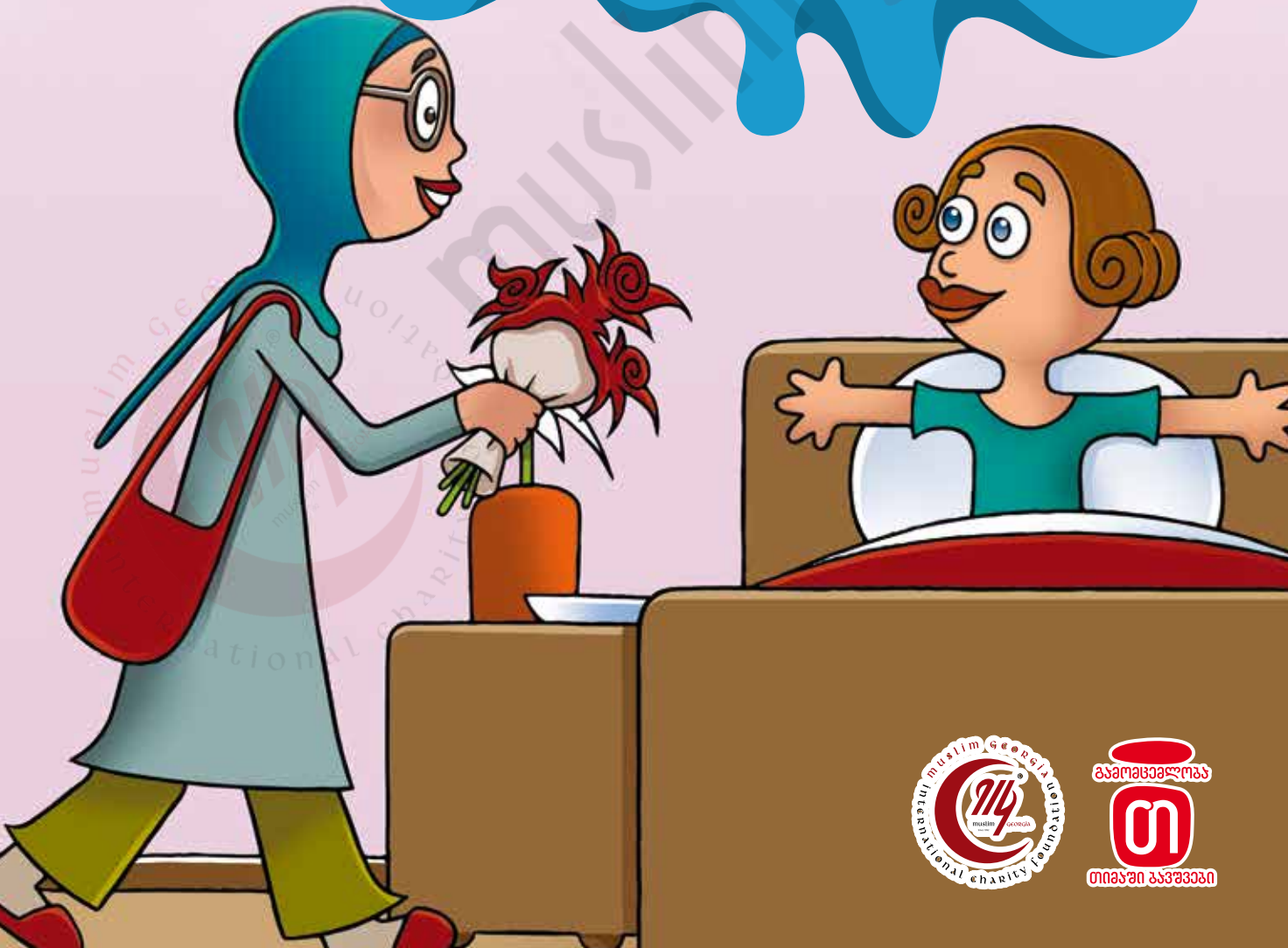

ვისწავლო

ჩემს საჩემოებს

აღლავს მადლობას პუნდი

აღლავს მადლობას პუსდი

მწიბარი:

ჩიღმ თზმინ

მსაცვარი:

აკმეთ ძესგინ

გამთცემელი:

თსმან თძიუ

გამთცემლობის სელმბღვანელი:

სავამ თზღმინტ

ღიზანინი:

ძინან თზჯან

აიშო ტამბურნიბო ღღო აჯად იყო და
იწვია. ცოცხათი უკუთ გრძნობდა
თავს, მაგრამ ღედა საწოლიდან
ადგომის უთლებას ატ ამლოვდა.
უთრთ მეცი დასყენება და კვებაზე
ყრატღუბის მიძცევა იყო საჭინთ,
ტომ გამთჯანმტოლებულიყო.

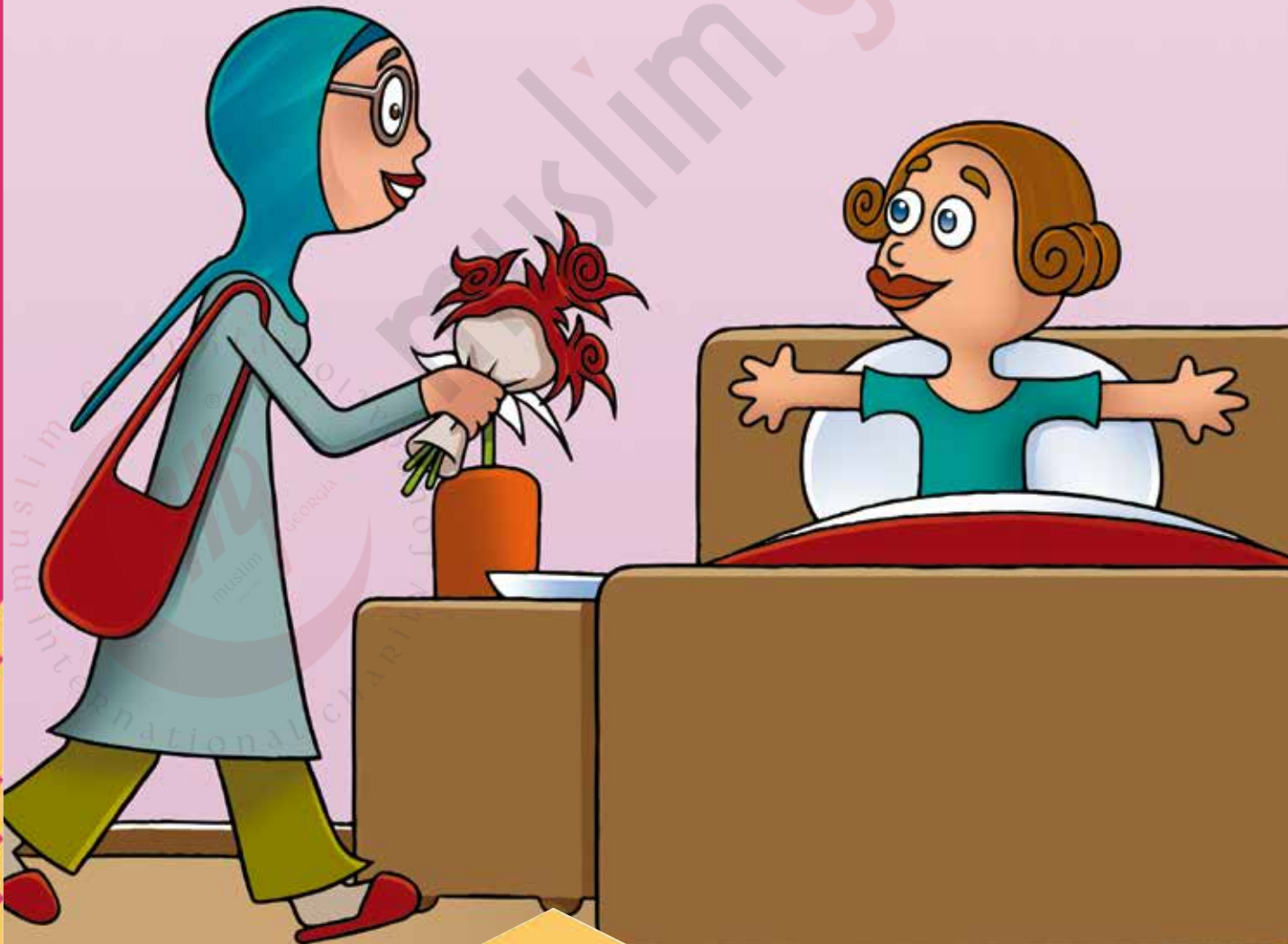

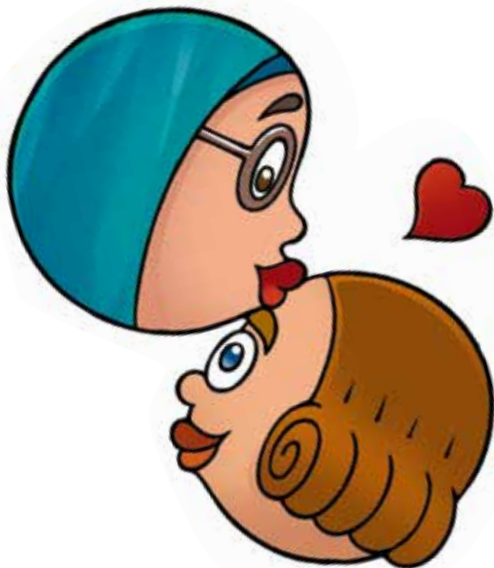

აიშეს საწელი
თანჯარასთან
იყუდ. მთელი დღის
განმავლობაში
ძიქაში
მოსიარულეებს
უყუბრდა, წიგნს
კითხულადა
და მშობლებს
ულაპარაკებდა.

თუმცა, ამ
ყვლაობის
მიუხედავად,
მანც მობწყინა.
ქამა არ უნდადა
და წამლის
დალუვა კი
საერთოდ არ
უყვარდა.

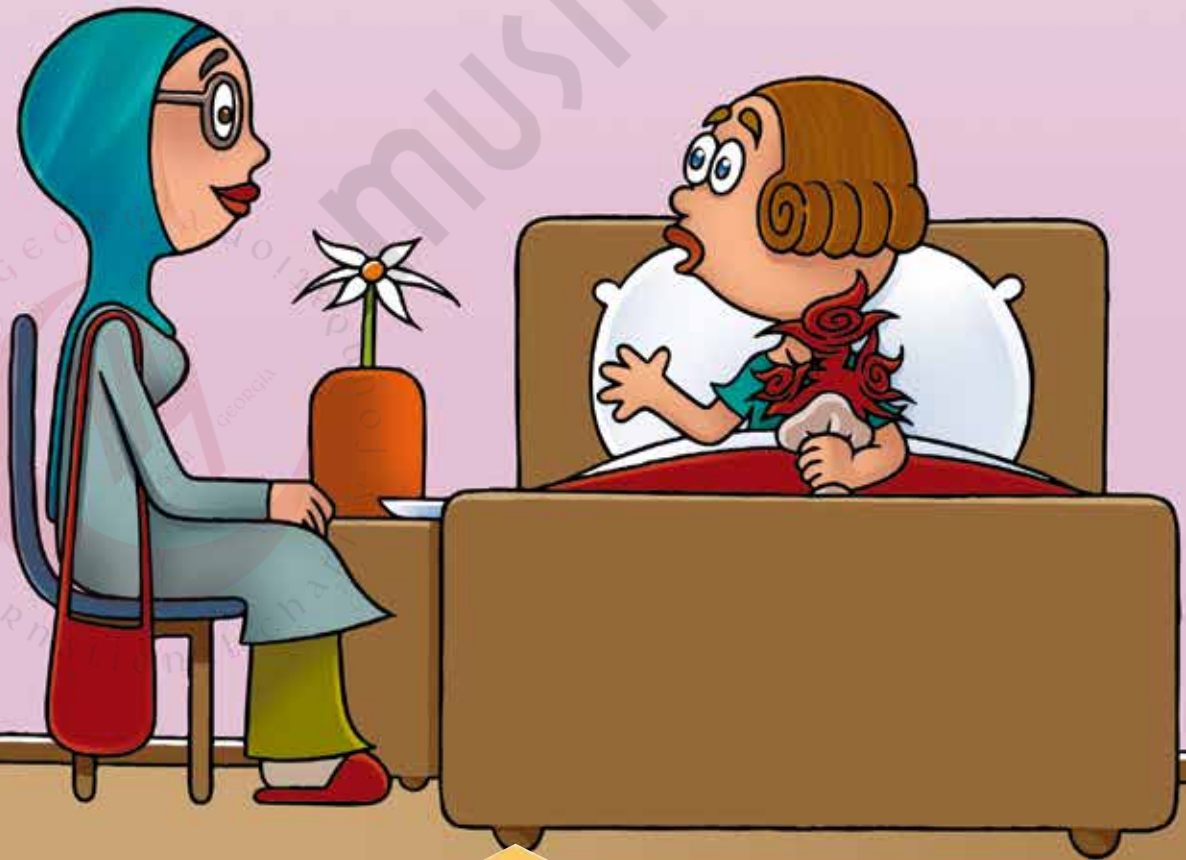

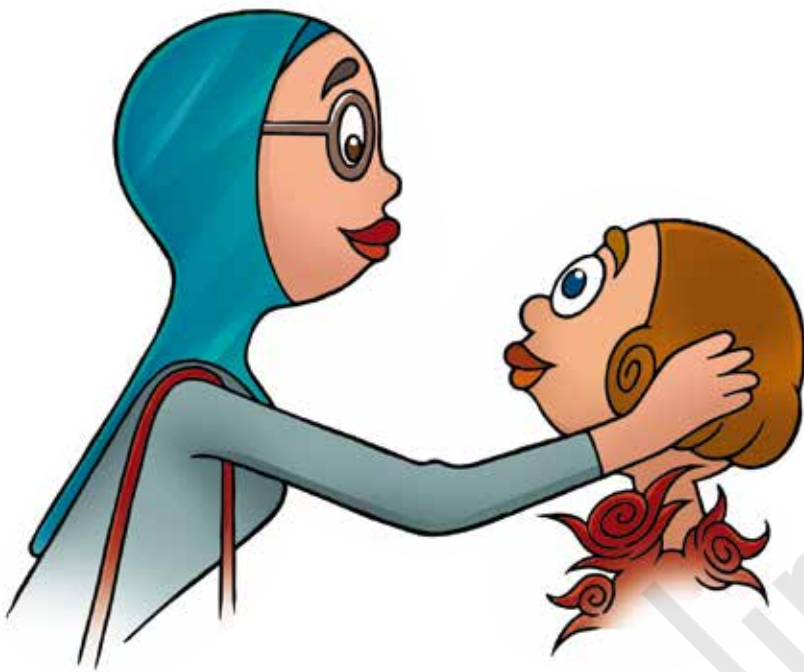
იმ დღეს, შუადღის
შემდეგ აიშეს
მასწავლებელი მთვრიდა
მის მასწავლებლად.
ეს მისთვის სასიამოვნო
სიუჟეტში იყო. აიშეს
ბალიან გაუხატდა.

მასწავლებელმა
აიშეს შუბლზე
აკოცა. მის
გვერდით
ჩამოჯდა. მისი
მღვთმართებით
დაინტერესდა.

აიშემ უთხტა,
ტომ საწლოში
წოლა ბალიან
მიბეჭტდა, წამლის
ღალოვა ატ
უყვატდა, მალე
გამოჯანმტყოღმა
ღა საწლოღიღან
ადგომა უნღლოღა.

მასწავლობღოღმა აიშეს ტმაჭე სელო
გაღაუსვა ღა უტრია, უტტლო მიმიტიღნი
ყოტოღიყოღ. აიშე ცოცოა ღათიღტღა. ეს
ტრევა ღიღაღ ატ მიეწონა.

- მასწავლობღოღ, ალოლატმა
ავადმიყოტოღმა ტაცომ გვატგუნა?
- ტკითხა.

მასწავლებელმა გაუღიმა და
უთხტა:

- იმისთვის, რომ ჯანმრთელობის
თვის, მთმინება და მადლობის
გადახდა ისწავლო.

აიშე ვერ მისვლა და ისევ ჰკითხა:
- ეს რატომ?

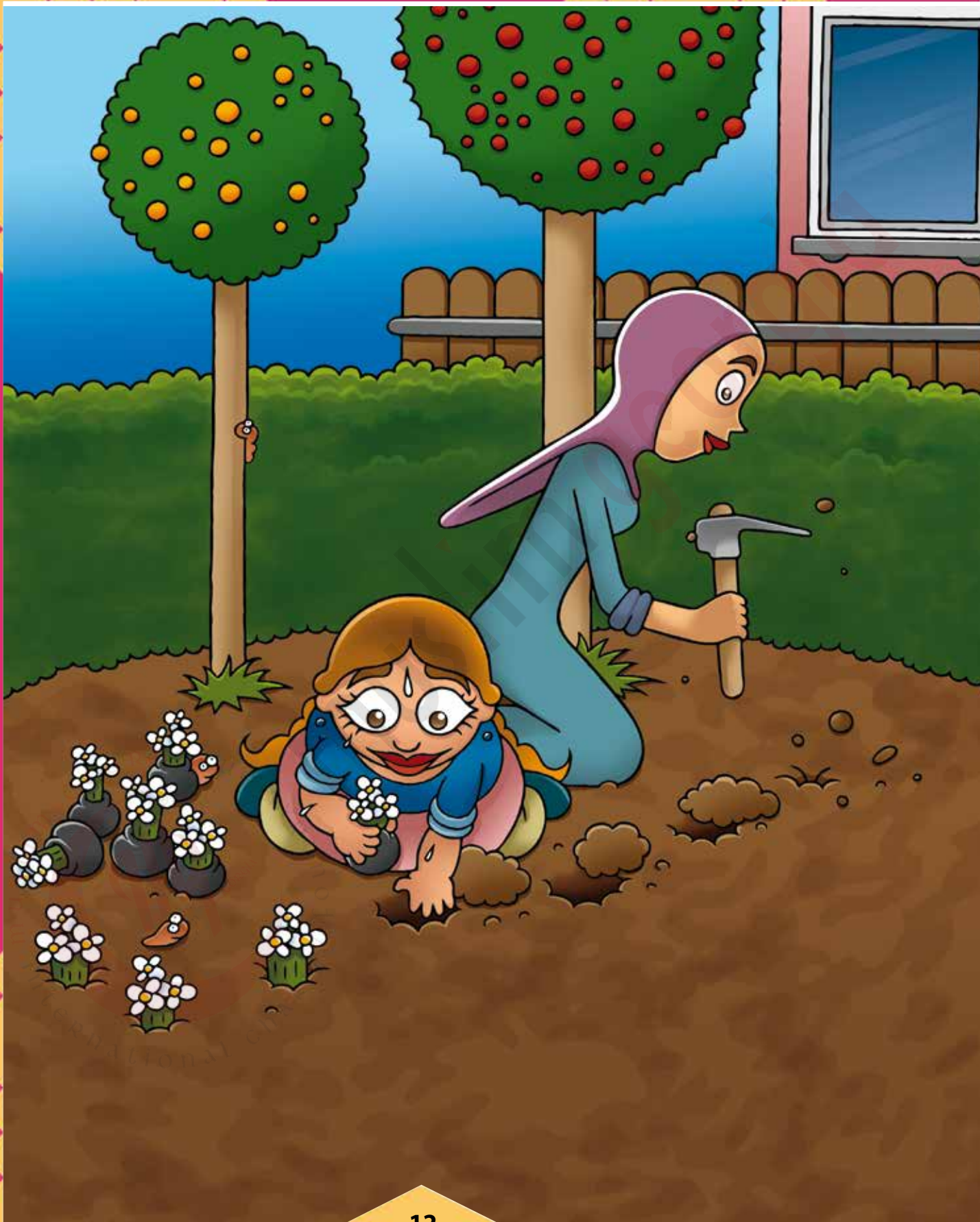
მასწავლებელმა უპასუხა:

- მისმინე ჩემი აიშე,
ყვლათვით, რაც გვმართება,
რატომცაა გვასწავლის.

ავადმყოფობა, ჯანმრთელობის
თვის გვასწავლის. შიმშილი

- საჭმელისთვის, წყურვილი-
წყლისთვის.

ამ ყვლათვით
თუ არ გამოცდი, ვერ მისვლავ
იმისთვის, რაც გაგაჩნია.

მასწავლებლის სიტყვებმა აიშეს
 უბრალო მთხრობა გაასხენა, ბუნებრივ
 ცოდნა ხნის წინ წაიკითხა. ამ პატარა
 მთხრობის წაკითხვა უნდოდა
 მასწავლებლისთვისაც. მთხრობას
 "წვნიანი" უბრალო:

– ეს წვნიანი სულაც არაა
 გემრიელი. არ შევჭამ, – თქვა ზეპტამ
 სადილობისას და კუჭში დადო.

ღვინამ უთხრა:

– პატარა, თუ ასეა, სალამის
 გემრიელ წვნიანს მიგიმზადებ.

სადილის შემდეგ უბრალო გავიდნენ.

ღვინა მიწას თხრიდა და ადგილს

ამზადებდა,

ზეპტამ კი

გამზადებულ

ადგილებში სეზონურ

ყვავილებს სეზონურ. ეს სადმი

მზის ჩასვლამდე გაგებულა.

სახლში ოღმ დამტუნდნონ,
დღღამ ოტთი ჟამით წჳნიანი
მთიციანი.

ზჳტამ
წჳნიანი
გასინჟა:

- ოს წჳნიანი
ბალიან
გემტილია
დღღა. დიდი

მადლთმა, - ოთხტა და საესე თეტშით შჳტამა.

დღღას გაეცინა და ოთხტა:

- ოს ის წჳნიანია, სადილთმისას ოღმ ატ
მთგჳწთნა. ახლა მადიანად იმიცილმ შჳედიცი,
ოღმ შჳადლის შჳმდღე იმჳშაჳე.

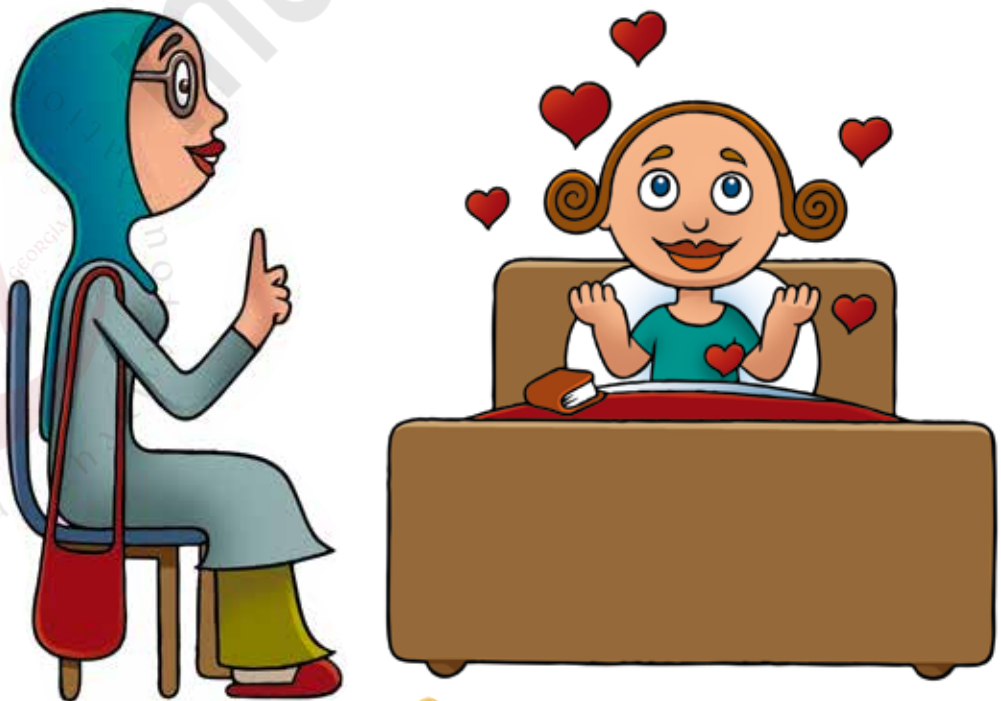

აიშემ კითხვა დაასტულა და წიგნი დასუტა.

– მასწავლებლო, ეს მითხტომთა აღასტუტრებს, ტომ მატთალი ხატთ. მეც მაშინ მივსჯდი ჟანმტულთმის თასს, ავად ტომ გავსდი, – თქვა.

მასწავლებლმა უთხტა:

– ყლორალ რემთ აიშე. ტამის თასი თე ატ გვეცლოდინება, მის მბლობებულს მალოლმას ვრტ გადავრხლოთ. ვთიქტომ, ამის შემდეგ ალლაჰს მალოლმას გადავრხლო, ჟანმტულთ მავეშვად ტომ გავაჩინა.

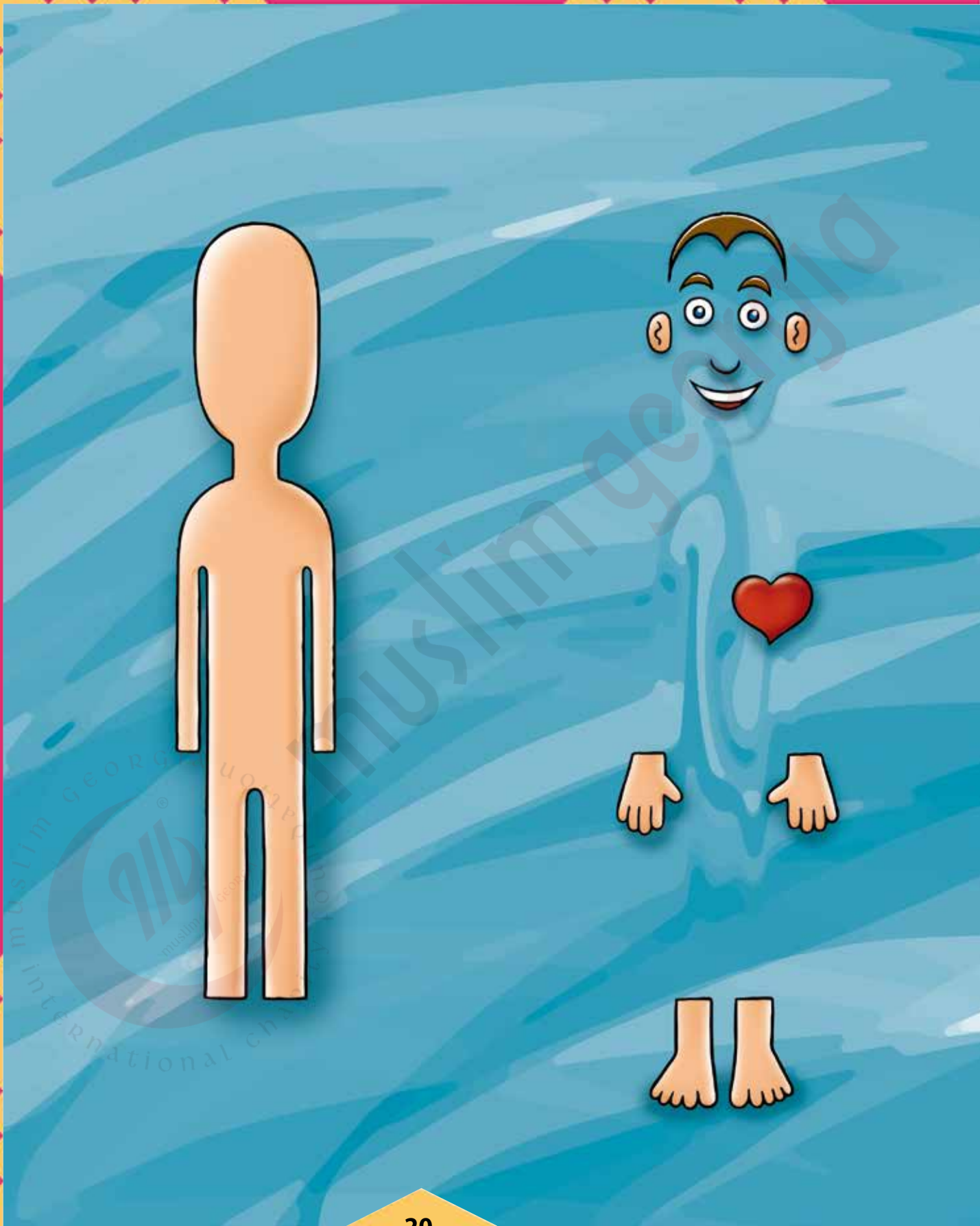
აიშემ მასწავლებელს
თვალუბში ჩახედა და
უთხტა:

-ღიას, მატთაღია.
ამას ატ ღაჯიჯიქყუმ.

ცოცრა თვიქტის შუმღუგ, რტთი
კითხჯა ღაქმადღა ღა ჟრტ
მთთმინა, ტთმ ატ რკითხა:

-მასწავლებლო, თუ ასჯა,
მღიღტქმი უთტო მუცად უნღა
უხღიღუნ ალოაჰს მაღლომას?

მასწავლებელმა უპასუხა:

– ამა ლათვიძი. აღამიანი ბბმა
ბბმ იყბს, მაგბამ ბეჭბი ბუბლი
ბბბბბბბ, მბბბ ბბბბს ბბბბბბს
ბბ ბბბბბბს, ბს სბმბბბბ ბბბ
ბბბბბბს?

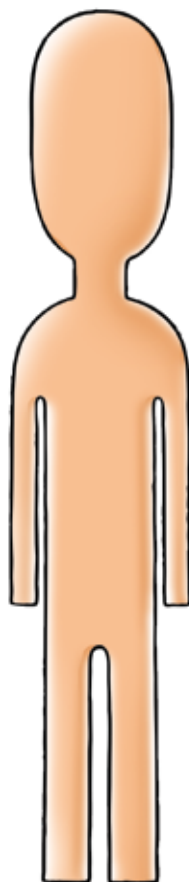

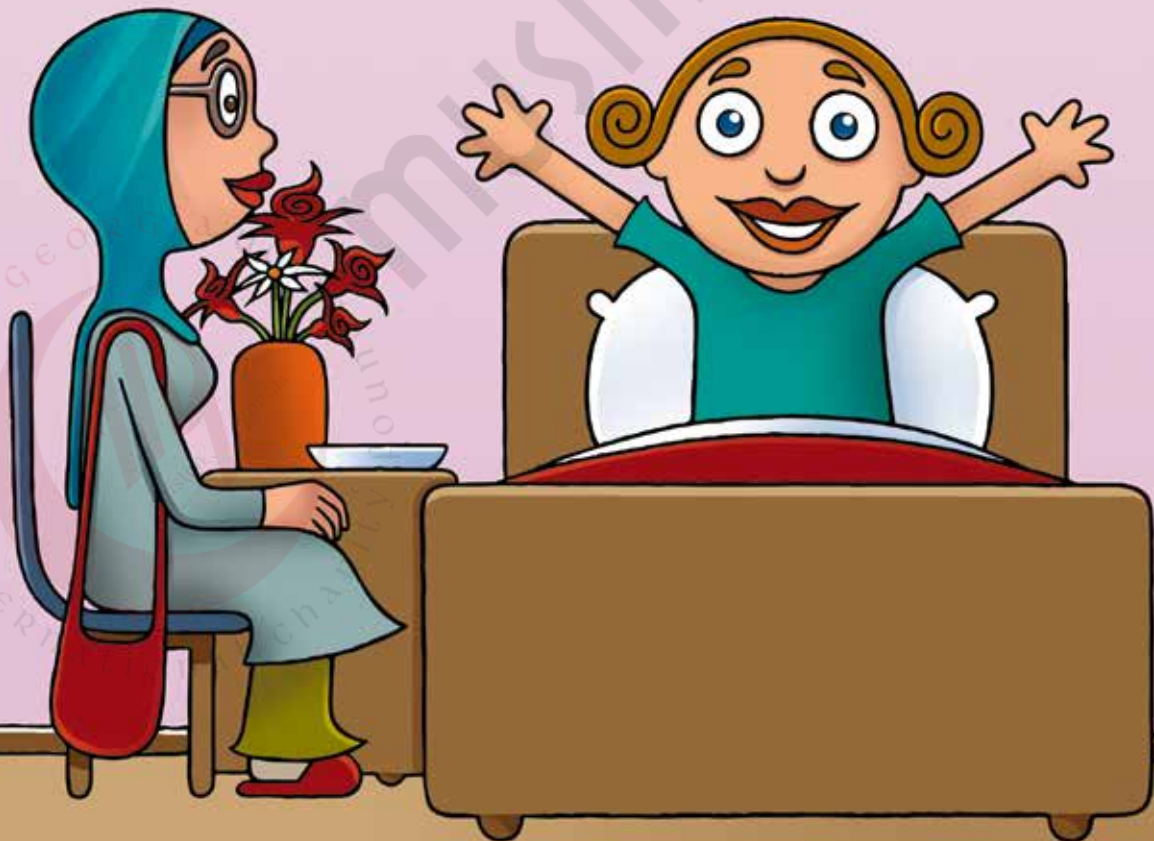
ბბ ბბბბბბ ბბბ ბბბ
ბბბს, მბბბ ბბბბს სბბბბბს
ბბბბბბბბ ბბ ბბბბბბბბ?

– ბბ ბბბბ ბბბ.

– ბბ ბბბ, ბბბბ ბბბბბბბ,
ბბბბ ბბბბბბბბ სბბბბბს,
ბბბბბბბბ ბბბბბბს ბბ
სბბბბბბბ ბბბბბბბბ ბბბბს.
ბბბბბბ ბბბბბ ბბ ბს, ბბბბბ
ბბბბბ ბბბბს...

თუ ასეა, მე ბალიან მიდიღატი ჯატი, – თქვა
აიშემ.

– დიას, ბალიან მიდიღატი ხატი. ამიცომაც,
ალოაჰს ხშიტად უნდა გადაუხადო მაღლომა,
– უთხტა მასწაჟლობელმა.

აიშემ უჰასუხა:

– მასწაჟლობლო,
მე ალატი
ჯიწუწუნებ. მე
ის მიტჩილი
ჯიქნები,
ჯინც ალოაჰს
მაღლომას
უხდის.

მასწავლებელმა აიშეს პატარა ხელს
ხელი ჩაჭიდო და უთხრა:

-ჩემო აიში, მე შენით ვამაყობ.

აიშეს მასწავლებლისთვის კიდევ
ერთი მითხატების წაკითხვა უნდოდა.
ამ მითხატებას წვიმა უბრუნდა.

რბთ ზაქათს რბთ-
რბთ მწკნებელ ძალადში
საქმნელი გაყვიდა და
ცხენზე ამხედრებული
უკან ბრუნდებოდა. უცებ
კვანძისპირული წვიმა
წამოვიდა. ზაქათი
გაიწიწა. ტაც უთბო
წვიმდა, უთბო
წიხდებოდა და
გაუთავებლად
წიწუნებდა. თითქმის

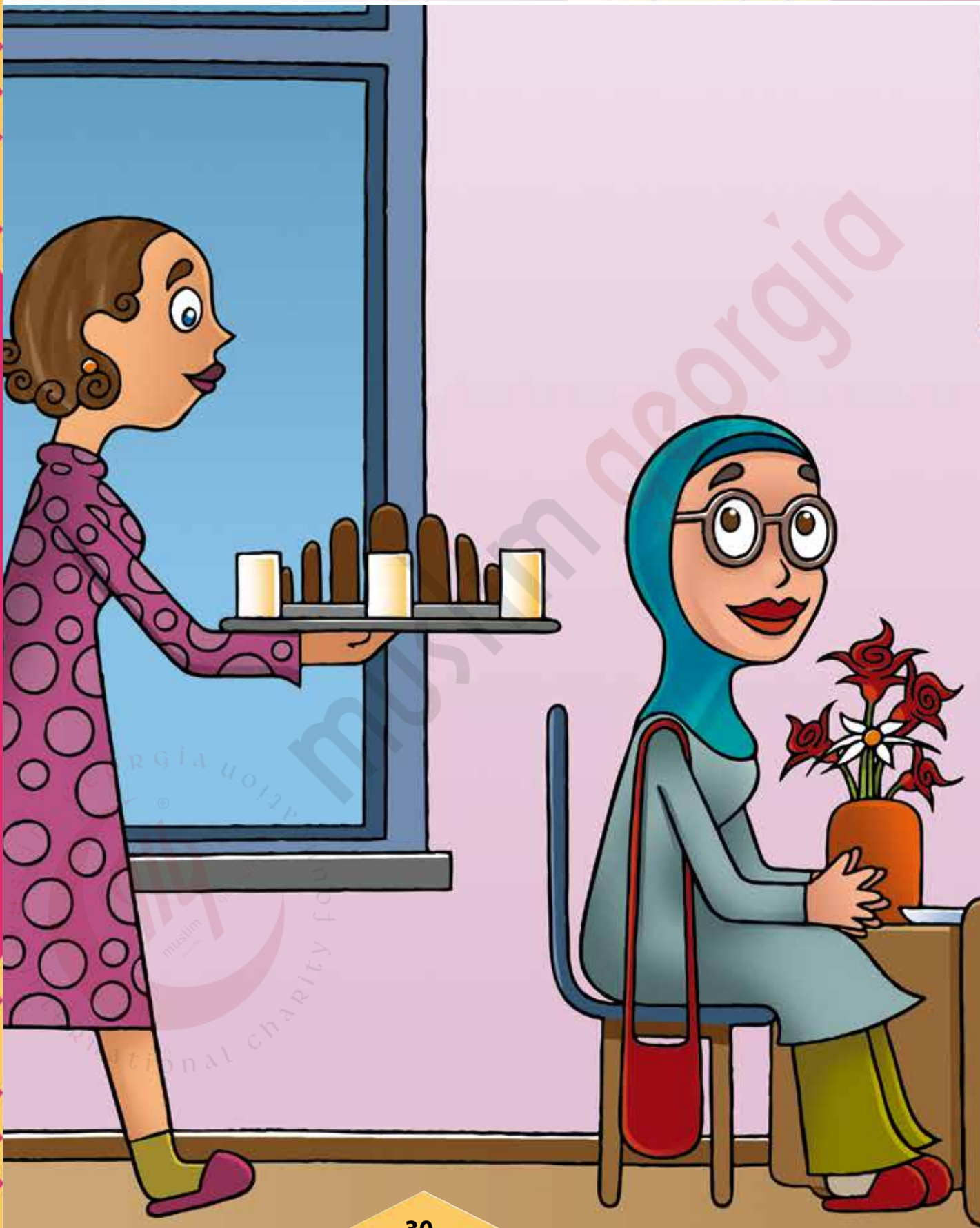
ღრუბლები მის წამოსვლას ელოდებოდნენ.

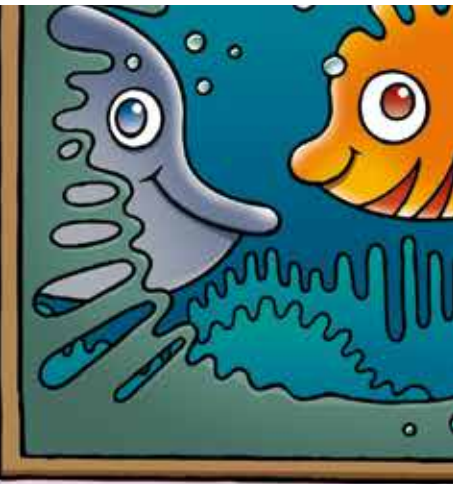
გზა სშირ ცყურე გადიოდა. ზაქათს გზაზე
მბატცული შიმსხდა, იატალი ზაქათს
მიუბრუნა, მიზანში ამოიღო და სასხლეცს
გამოჰკრა. იატალიმა აბ გაისტოლა. ღრთი
წვიმას დაესვლებინა. ზაქათმა ცხენს აღვიბი
მოსდო და იქაუბრებს გაეცალა.

სათრთხეს ტომ მთმტრღა თაჯისთჯის
ჩაილაპატაჯა: "ჩემი ალლაჰი, ტა
სულულუტად მთჯცუულჯატ, ქჯიმაჯუ
ტომ ჟწუწუნებდი. ცა ტომ მთწმუნდილი
ყთვილიყთ, ჯატგი ამინდი ყთვილიყთ
ღა ატ გაწჯიმებულიყთ, ახლა იმ
ცჯყანას ჯიციებმდი. შუნ უჯუთ იცი
ყჯლათჯტი. მაპატცი." იმ ღღის შემღჯ,
მთული ცხთჯტების მანბილჯუ, ატათჯტჯუ
ღაუწუწუნია.

ამ დღეს დღის ხელში
ლანგთით მთასში
შევიდა. ლანგატზე
ლიმონათიანი ჭიქები
და დიდი, დაჭრილი
ნამცხვარი გლავა. ყველამ
ერთად ლიმონათი დალია
და ნამცხვარი მიიტოვა.

გატყუილი ღმრის განმავლმში აიშეს ღღა
ღა მასწავლებლი სანამმზნლდ სანმბმბნნ.
აიშე წყნატად იჯღა ღა მათ უსმენღა. თან
იმაზე თიღმბღა, ტაც მასწავლებლთან ეტთად
ისანმბრეს.

სვალ აიშესთვის სტულიად ახალი ღღე
გათუნღებღა.

